

LBDIS

We know

books

MARIUS ALBERT NEGUȚ

Chipurile lui Ahriman

UNIVERS

1

Plecând, bărbatul nu îi furase doar zâmbetul, ci o lăsase pustie. Gestul lui reverberase în fiecare fibră a sufletului ei, schimbându-i-l în profunzime. Liniștea cu care odată întâmpina zorii se transformase în război cu sine, apoi cu lumea întreagă. Mulțumirea pe care odinioară o găsea privindu-și alesul lăsase loc frustrării. Fericirea i se preschimbase în dor și durere, apoi în jale, după care într-o dorință nespusă de moarte. Dumnezeu o salvase. Dumnezeu și teama de iad. Însă nimic nu putuse împiedica transformarea a tot ceea ce simțea în ură. O ură intensă, mistuitoare.

Ea i se dăruise total, iar el o înșelase cu alta.

De ce?

Întrebarea, cu nenumăratele ei continuări, îi bântuia nopțile, preschimbându-le în zi, forțând-o să-și ofere sieși răspunsuri de care nu era sigură, pentru că adevărul era la cel care plecase. De ce nu o mai iubise? Dar, oare, o iubise vreodată? De ce nu o mai considerase demnă de a-i fi tovarășă de drum? Ce se schimbase? Nu îi dăruise ea un copil frumos, bucatăică ruptă din el, deși adus pe lume, cu atâta chin, din trupul ei?

Pe măsură ce timpul trecuse, își dăduse seama că nașterea băiatului marcase începutul sfârșitului. Căutând să-l mulțumească

pe cel mic, își neglijașe bărbatul. Însă, pe lângă faptul că plodul îi ocupase fiecare ceas, extenuând-o, copleșind-o, consumând-o din toate punctele de vedere, nici ea nu se mai considera demnă de el. Îi era rușine. Sarcina îi schimbase trupul, deformându-i-l. Prea plini de lapte, sânii își pierduseră semeția. Sfârcurile îi erau pline de coji. Iar locul acela din trupul ei pe care bărbatul îl căuta înainte cu atâta dorință, până și ei i se părea a fi larg și murdar. De altfel, și purtarea soțului îi confirmase ceea ce simțea. Nu o mai cuprinsese în brațe. Nu îi mai sărutase sânii. Nu o mai împlinise călcându-i pragul trupului.

Știa acum că el o părăsise cu mult înainte de a pleca.

Privea spre fiul lor fără să-l mai vadă, pentru că îl ura pentru părul blond și ochii albaștri, pentru gropița din obrazul drept și buzele pline. Îl ura pentru că îi răpise tinerețea și libertatea și îi alungase iubitul.

1974

Băiatul firav, înăltuț, cu părul ca spicul de grâu copt și ochii albaștri, își aranja rechizitele cu grijă în ghiozdan, știind că mama lui avea să-l controleze. Îi făcea plăcere să meargă la școală. De altfel, era primul din clasă la învățătură, răsfățat din acest motiv de tovarășa dirigintă, care nu prididea din a-l da drept exemplu colegilor săi mai puțin sârguincioși.

Când termină, dădu să plece spre baie. În fața ușii, se opri o secundă, apoi se întoarse și aranjă patul. Abia după aceea, nu înainte de a examina dormitorul pentru ultima oară, ieși pe hol. Inevitabil, ca de fiecare dată, îi răsună în urechi vocea tatălui său: *Prima ta grijă din zi trebuie să fie spălatul feței! Doar astfel te trezești cu adevărat și poți face bine tot ceea ce urmează!*

Se indispușe. Trecuseră ani de când tatăl îi părășise, iar el nu voia să-i mai audă glasul. Își reaminti răspunsul mamei când o întrebase prima dată în legătură cu absența lui: *A plecat la alta, păcătosul! Fii fără grijă, Dumnezeu nu doarme, o să-l zvârle în iad!*

Își spală chipul, stăruind pe ochi, apoi mâinile, frecând cu peria unghiile. Își perie zelos dinții, suflându-și la final în palme și inspirând adânc, verificând mirosul respirației. Mulțumit de rezultat, își zâmbi în oglindă.

Ajuns din nou în dormitor, își scoase pijamaua, o împături cu grijă, după care o așeză sub pernă. Își îmbracă uniforma albă de pionier, își potrivi cravata roșie la gât și șnurul auriu pe piept. Își netezi o cută de pe pantaloni și se pieptănă cu grijă. Își aranjă părul și se privi în oglinda șifonierului. Satisfăcut, prinse ghiozdanul de toartă și se îndreptă spre bucătăria din care răz-bătea sfârâit de ouă ochiuri.

— Sărut-mâna, mamă! o salută el vesel.

— Bună dimineața! răspunse ea rece, fără a-și ridica privirea din tigaie, iar fața ei, altfel frumoasă, se strânse într-un rictus.

Băiatul își trase scaunul, puse ghiozdanul în spatele acestuia, după care se așeză la masă, așteptând, răbdător, micul dejun. Fără o vorbă, urmări rutina mamei. Zâmbi când părul ei negru se desprinse din cocul în care stătea strâns, apoi se crispă când o auzi mormăind un blestem. Când ea îi așeză farfuria în față, simți că e ceva în neregulă.

— Ce ți-am spus despre ghiozdan?! întrebă femeia răstit, cu gheață în ochi.

— Iartă-mă, mamă, am uitat, sări el de pe scaun.

Apucă ghiozdanul, vrând să-l ducă spre locul care-i era destinat.

— Stai! Deschide-l!

Se supuse fără să crâcnească. Încordat, deși știa că totul este perfect, își urmări mama cum îi verifică rechizitele. Când ea se declară mulțumită, își așează ghiozdanul, așa cum ar fi trebuit de la bun început, lângă cuierul din hol. Se întoarse cu teamă, bănuind ce-l așteaptă. După cum anticipase, o văzu cu rigla în mână.

Cum era stângaci, întinse palma dreaptă.

Femeia izbi cu muchia lemnului de cinci ori, scurt și puternic. La ultima lovitură, copilul nu se putu stăpâni și își retrase palma.

— Fătălăule! îl mustră mama lui, cu dispreț în voce. Mai lipsește să plângi! Ce bărbat ești tu, dacă nu poți îndura durerea?

Încrâncenat, întinse palma din nou. Simți izbitura până în măduva oaselor, dar nu arată nimic.

— Ține minte! *Cine cruță nuiaua urăște pe fiul său, cine-și iubește copilul caută să-l pedepsească din vreme*¹. Acum, la masă! Mulțumește-i Domnului, că datorită Lui ai mâncare pe masă!

— Da, mamă!

Deși aflase la școală că Dumnezeu e doar o invenție, ridică ochii spre icoana de pe perete, din care, de pe tronul său ceresc, zâmbea blând bătrânul cu toiag pe care ea îl venera.

— Îți mulțumesc pentru masă! murmură, cu mâinile strânse.

Mâncă în liniște, ținându-se drept în scaun, mestecând fără zgomot și înghițind cu noduri. După ultimul dumericat, îi mulțumi și mamei.

Cu permisiunea ei, se ridică, își încălță pantofii, își luă geanta pe umăr și porni spre școală, nu înainte de a-și lua rămas-bun.

Încruntată, femeia îl măsură din priviri, văzând nu un fiu, ci o copie fidelă a soțului ei care o părăsise pentru o alta mai tânără, desfrânată la culme.

¹ Biblia, *Proverbe* 13:24 (n. a.)

Băiatul nu se bucură de căldura începutului de vară. Era frustrat: nu i se părea normal să mai fie pedepsit ca un copil. Era elev în clasa a opta. Pe lângă asta, își iubea mama și nu voise să o supere. Știa cât de mult îi datora și cât de greu îi era să-l crească de una singură.

Cu gânduri amare, porni spre școală, mergând cu umerii lăsați, copleșit parcă de toate problemele lumii. Pe drum, tot își strângea și își deschidea pumnul drept, încercând să atenueze durerea care încă iradia din palmă. Ca de obicei, pentru a scurta drumul, o tăie prin parcul din colțul străzii. Abia făcuse câțiva pași, când se împiedică de ceva și căzu pe alee cât era de lung. Scăpă un geamăt de durere care se împleti cu scheunatul cățelului maidanez care-i provocase căderea. Puiandrul, mișos și murdar, se refugiase într-un boschet. Arăta ca un ghem de lână din care sclipeau două mărgele negre.

Se ridică și începu să se scuture; își murdărise pantalonii în genunchi. În ochi i se iviră lacrimi – palma îl ardea groaznic și, oricât freca, nu putea îndepărta țărâna. Se gândi la momentul când avea să ajungă acasă și mama lui avea să-l vadă intrând pe ușă așa murdar.

De parcă i-ar fi căutat iertarea, cățelul se apropie de el dând prietenos din coadă. Furios, băiatul îl lovi puternic cu piciorul, ca pe o minge de fotbal, trimitându-l înapoi în tufa din care ieșise. Cu mintea tulbure, culese de pe jos o piatră, o aruncă și nimeri cățelul care începu să schelălăie prelung.

— Ce faci? Ai înnebunit?!

Vocea îl țintui pe loc. Cea care-l certa era colega lui, Maria, pârâcioasa clasei încă din clasa întâi, o fată de care se fereau cu toții tocmai din această cauză.

— O să te spun tovarăsei dirigințe, îl amenință. Ce ți-a făcut săracul cățel? Nu meriți să fii comandant de detașament, așa să știi!

— Maria, n-am vrut, căută el s-o îmbuneze.

— Minți! Mă rogi degeaba! Am să-i spun în fața tuturor la ora de dirigenție! continuă fata neînduplecată, după care trecu pe lângă el, de parcă nici n-ar fi existat.

Băiatul văzu negru în fața ochilor. Ținea la respectul diriginței și nu voia să-l piardă. Nu se putu stăpâni și o împinse cu putere pe colega lui.

Maria întinse brațele tardiv, neputând atenua căderea.

Când o văzu izbindu-se cu tâmpla de bordura aleii, băiatul încremeni, neștiind dacă să o ajute sau să o rupă la fugă. Câteva momente, ca hipnotizat, îi privi spasmele. Subconștientul îi striga să plece, dar nu se putu desprinde din loc decât în clipa în care zbaterea încetă și ochii fetei deveniră sticloși.

Pe măsură ce se apropie de școală, conștientiză fapta și teama îl copleși. Pentru că alternativa i se părea cu mult mai groaznică, se trezi rugându-se ca Maria să fie moartă. Grăbi pasul, înaintând din ce în ce mai repede, până când o rupse la fugă ca un bezmetic. Când îl lăsă suflul, cu privirea învăluită de pâclă, se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi.

— Băiete, ți-e rău? se auzi întrebat de undeva, din altă lume parcă, după care leșină.

*

În ziua respectivă, se trezise întins pe patul din cabinetul școlii, inspirând un damf acru și înțepător dintr-un tifon pe care asistenta i-l ținea sub nas. Vărsase, provocând nemulțumirea femeii. Apoi venise mama lui, stârnindu-i, prin simpla ei

prezență, alte și alte icnete seci. Asistenta dăduse vina pentru starea lui pe ouăle mâncate la micul-dejun, după care îl expediase acasă.

Timpul trecuse purtându-l prin fel de fel de stări. În lunile următoare, teama viscerală, paralizantă uneori, care îl copleșise inițial anihilându-i orice altă emoție se diminuase treptat, răbufnind, totuși, sporadic. La început fără chef și tot certându-l pentru asta, mama îl purtase pe la o seamă de doctori, până când, sătulă de diagnostice care se băteau cap în cap, se lăsase păgubașă. Totuși, la îndemnul dirigintei – sincer îngrijorată de starea lui, mai ales că urma examenul de admitere la liceu –, mama acceptase să îl ducă la un consult la soțul acesteia, un renumit psiholog.

După examenul pe care-l trecuse, din fericire, profesionistul căutase în capul băiatului motivul crizelor lui pe parcursul întregii vacanțe de vară, în fiecare săptămână. Nu durase mult până să-și dea seama că pacientul lui e timorat de mamă. Prin urmare, mergând pe pista aceasta, îi provocase anumite destăinuiiri. În consecință, atribuind crizele lui severității părintești, o amenințase pe femeie, într-o discuție între patru ochi, cu sesizarea autorităților competente, fapt care o făcuse să-și remedieze purtarea. Astfel, deși aproape de adevăr, psihologul eșuase în a-l descoperi în integralitatea sa. Totuși, implicarea lui născuse în inima băiatului respect și recunoștință. În plus, chiar dacă omul nu-i putuse penetra complet mintea, prin faptul că îi vorbise ca unui egal, dar mai ales pentru că îl ascultase, îi stârnise admirația.

De fapt, stările lui fuseseră – și erau în continuare – în strânsă legătură cu evoluția subiectului care acaparase școala, reverberând în tot cartierul: fata găsită fără suflare în parculețul

din Sebastian. Nici el nu scăpase de întrebări; profesorii și milițienii îl întrebaseră dacă în ziua aceea nefastă trecuse prin locul cu pricina. Bineînțeles că negase și, oricum, toată lumea știa că în momentul găsirii Mariei, el zăcea leșinat în brațele asistentei. În plus, raportul medico-legal făcuse lumină – fata se împiedicase sau alunecase și se izbise cu tâmpla de o bordură.

Un accident stupid care ar fi putut fi evitat dacă s-ar fi uitat cu atenție pe unde merge. Cu aceste cuvinte, fără să știe, mama lui îi ridicase de pe suflet povara.

Vacanța de vară se sfârșise. Cu vremea, spaima i se mai diluase. Prima zi de școală din liceul Nicolae Bălcescu îl găsisse mai liniștit, hotărât să uite și să învețe la fel de bine ca în școala generală.

Revirimentul pacientului îl bucurase pe psiholog. Cu toate acestea, omul insistase ca adolescentul să vină în continuare la cabinetul lui.

Uneori, băiatul și-o imagina pe Maria, în întunericul în care o surghiunise, urlând din răsuferință.

2

1992

Zorită de bătaile nebunești ale inimii, moartea îi pătrundea prin venele deschise. Senzația de neputință se amesteca cu un sentiment de regret. Rătăcea printr-un nor dens care îi stârnea confuzie. Totuși, deși amețită, știa că moare. Nu putea desluși motivul, dar înțelegea ce i se întâmplă.

Din mâna căzută pe lângă corp, fiecare picătură de sânge scursă lua cu ea un strop de rațiune. Pata purpurie se lătea pe cearșaful alb, pe care o așezase cu o infinită grijă necunoscutul care o veghea. Cu ultimele puteri, își ridică privirea, căutându-l. Voia să-l întrebe de ce, dar cuvintele îi încremeniră pe buze, frânte de ultimul zvâcnet al trupului.

Odată cu ea, martorul ultimei sale zbateri se cutremură prelung, zguduit de plăcere. Printre convulsii, bărbatul își văzu sămânța prelingându-se pe sânii ei, contopindu-se cu sângele ei. Intensitatea extazului îi depăși cu mult așteptările. Apoi, de parcă n-ar fi fost, valul de plăcere pieri și membrul îi redeveni flasc, lăsând loc frustrării.

Urlă de ciudă, cu ochii pironiți asupra a ceea ce în urmă cu câteva clipe fusese o ființă. Apoi se întinse pe podea hohotind

de plâns și își așează tâmpla pe pieptul femeii, mirat de căldura prezentă încă în leș.

— Iartă-mă, mamă! șopti.

*

Turla bisericii Sfânta Treime, aflată la intersecția dintre Calea 13 Septembrie cu strada Sebastian, zgâria cu vârful său semeț cerul senin, care vestea o zi călduroasă de iunie. În curtea așezământului, un tânăr înalt, brunet și bine legat, pe care uniformă și epoleții îl arătau a fi locotenent de poliție, stătea rezemat de trunchiul unui copac. Alături de el, un alt bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant și îmbrăcat cu un costum ca de nuntaș, se foia, cu nerăbdare în gesturi. Ambii îl priveau țintă pe expertul criminalist care, cu instrumentele specifice, sub ochii medicului legist, cerceta în amănunt un loc înconjurat cu benzi de delimitare.

— Dragu spuneai că te cheamă? întrebă bărbatul în costum, apoi continuă, fără a mai aștepta răspuns: Legistul spune că a fost ucisă în jurul miezului nopții.

— Da, Dragu. L-am auzit și eu, confirmă sec locotenentul, pentru că tehnicianul își strângea ustensilele.

Văzu dezamăgirea de pe figura omului și se încruntă: cazul se anunța a fi dificil.

Fotograful, un tip bondoc între două vârste care, în ciuda trupului îndesat, pășea ca o felină, își continuă treaba, căutând să surprindă prin intermediul aparatului toate detaliile. La o oarecare distanță de el, un preot albit de trecerea anilor, același care îi chemase, îngâna o litanie, legănând o cădelniță aurie. Parfumul dulceag al tămâii arse răzbătea prin aerul dimineții.

Criminalistul, urmat de medic, se apropie de cei doi. Li se adresează pe un ton de scuză: